

Comença el Sínode sobre la Família

Reunió plenària del Sínode sobre la Nova Evangelització (2012)

Reunament del Sant Pare, el cardenal Martínez Sistach. El papa Francesc ha volgut fer una àmplia consulta prèvia a tota l'Església sobre els reptes de la família avui. Ara tenen la paraula els pares sinodals i el mateix papa Francesc. Que l'Esperit Sant els il·lumini.

Una de les primeres decisions del papa Francesc va ser convocar un Sínode extraordinari de bisbes sobre la família, que avui s'inaugura al Vaticà i es perllongarà fins al proper 19 d'octubre. Hi participa, per nomenament del Sant Pare, el cardenal Martínez Sistach. El papa Francesc ha volgut fer una àmplia consulta prèvia a tota l'Església sobre els reptes de la família avui. Ara tenen la paraula els pares sinodals i el mateix papa Francesc. Que l'Esperit Sant els il·lumini.

GLOSSA

Signes d'identitat, signes de pertinença

Vaig ser, fa uns dies, a la llar d'una família cristiana, practicant. Els pares, encara joves, formats en grups juvenils cristians, es preocupen per la formació religiosa dels fills i pel seu creixement en la fe. Els han iniciat en la pregària i els acompanyen en la de la nit, abans de dormir. Beneeixen la taula habitualment. A la casa, però, no hi veig cap signe religiós. No hi ha cap intencionalitat, en aquesta absència. Potser fugir d'un passat, per a alguns, d'un cert enfarregament, o potser una simple deixadesa.

Recordo, també, la llar d'una altra família cristiana, un matrimoni i dos fills. Al menjador, hi havia un senzill sant sopar de ceràmica que presidia els àpats familiars. Quan els fills eren ben petits encara, els van posar a l'habitació una rajola amb la figura del sant patró de cadascú, amb un dibuix del moment, actual i entenedor per als infants. El dia de la primera comunió, els van regalar una reproducció reduïda del Crist de Sant Damià, el Crist de tanta devoció de sant Francesc d'Assís, que va passar a ocupar un lloc destacat en una paret de l'habitació. Quan es va casar el fill gran, fa tres anys, va demanar als pares si es podia endur les dues imatges a la nova llar.

És evident que les dues famílies treballen pel creixement harmònic

en la fe dels seus fills i que aquest creixement no queda supeditat a la presència dels signes religiosos, si bé poden ser una bona ajuda i unes bones referències que facilitin aquest creixement. El llibre de la Bíblia, la creu, les icones i les imatges de Jesús, de Maria i dels sants, situades amb la preeminència adequada, esdevenen referents. Són unes realitats que remeten a una altra realitat: el Pare, Jesús, Maria, els sants, les realitats representades. Són, alhora, testimonis materials de la fe dels pares, signes d'identitat personal i familiar i de pertinença a la comunitat dels creients, el Poble de Déu. Símbol del seguiment de Crist, en el cas de la creu, emblema del cristianisme. A més, hi ha tantes possibilitats, una diversitat tan gran d'imatges boniques i escaients al sentiment i la devoció de cadascú! També en la tria d'aquests símbols per als nostres fills, néts, nebots, fillols, o per a nosaltres mateixos, som moguts pel nostre afecte i guiats per l'Esperit. «Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ha decidit cridar, perquè ell que els coneixia des de sempre, els ha destinat a ser imatge del seu Fill, que així ha estat el primer d'una multitud de germans» (Rm 8,28-29).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Discernir per caminar en veritat

Realitzem la tasca de discernir la nostra vida en general i de la nostra Església en particular «per caminar en veritat», com diria santa Teresa d'Àvila. El desig de «caminar en veritat» no és només un anhel de sinceritat, sinó també una voluntat de viure el present i projectar el futur servint humilment la Veritat, amb majúscules.

Per això estem disposats a evitar totes les vies de falsejament. Ja hem assenyalat la necessitat d'evitar actituds de fugida o refugi, que són falses solucions amb aparença de vertaderes. En el mateix sentit veiem que ens hem d'arriscar a discernir perquè volem superar falses seguretats.

El discerniment espiritual s'assembla a aquelles proves d'iniciació que es fan en determinades cultures, mitjançant les quals un adolescent «demostra» que ja no és un nen i que pot afrontar els reptes d'una vida adulta. La prova essencialment consisteix a mostrar que s'és capaç de fer per ell mateix el que faria quan es trobava sostingut per la seguretat del suport i les normes de les estructures familiars i socials en general.

Les normes, sobretot si són molt precises i concretes, ens donen una gran seguretat. N'hi ha prou amb el seu compliment per tenir la tranquil·litat de no equivocar-se. Les necessitem. Però sabem que no basta el compliment del que està manat. El mateix Jesús va denunciar la casuística dels fariseus i mestres de la Llei: la multitud de preceptes que pretenien desenvolupar la Llei de Déu en el fons buscava assegurar la salvació, com si aquesta depengués de l'acumulació de mèrits, exigible llavors davant Déu. Però tres grans objeccions presentava Jesús: una, que la proliferació de preceptes detallistes fes oblidar EL manament principal; a més, que el compliment fos merament extern i, per tant, fals; finalment, que es descuress la gràcia, la gratuïtat de l'amor salvador de Déu (cf. Mt 20,1-16; 23,16-18).

Hi ha una altra font de seguretat, avui molt buscada i estimada. És la seguretat de pensar, decidir i fer «el que tothom fa», «el que tots pensen», «el que es diu». És la seguretat de la majoria (per alguns qualificada de dictadura encoberta), com un lloc on res no s'arrisca, perquè allò acceptat per tots protegeix de la soledat i d'haver de donar raó personal de ser diferent. No haver de pensar per un mateix és un estalvi considerable i proporciona el confort del reconeixement espontani per part dels altres.

En canvi a Jesús no li interessava pas tant aquesta opinió pública, com el pensament i la conducta de cadascun. Així, la pregunta als seus deixebles sobre la seva identitat va ser doble: «què en pensa la gent?... Però, què en penseu vosaltres?» (cf. Mt 16,13-16). I davant els signes dels últims temps, «molts diran, correran, faran... però vosaltres no en feu cas, confieu...» (cf. Lc 8,19).

- Avui el refugi farisaic pot adquirir noves formes, però no deixarà de ser un falsejament de la veritable fe.
- Avui el valor de «la forma» està a l'alça, però arriba a ser un refugi confortable enfront de la veritat sobre un mateix i sobre la vida.
- Avui es busca estimar per gaudir, però s'oblida discernir com es pot i s'ha d'estimar més i millor.

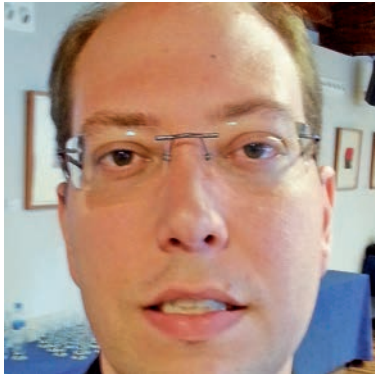
Refugi i comoditat són de fet contraris al discerniment. Aquest s'exercita més «a la intempèrie», on la veritat d'un mateix resta nua davant Déu i la seva voluntat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

ADOLFO IVORRA

Espiritualitat litúrgica

Al juliol es va celebrar a Montserrat la 36a edició del Curs de Litúrgia d'Estiu, organitzat pel CPL i l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, amb el títol *La litúrgia, font de la vida espiritual*. El Dr. Adolfo Ivorra va impartir la ponència *L'espiritualitat litúrgica en la postmodernitat*, sobre com la sensibilitat pròpia de l'home actual influeix en la seva vivència i comprensió de la litúrgia.

A 50 anys del Vaticà II, ha penetrat l'espiritualitat litúrgica en el Poble de Déu?

L'espiritualitat cristiana ha de tenir el seu centre en la celebració litúrgica. Tanmateix, amb el pas dels segles, la situació de l'espiritualitat cristiana abans del Concili distava molt de ser litúrgica. Tot i que s'han fet grans esforços pastorals per tornar la litúrgia al Centre teològic i espiritual, encara hi trobem dificultats.

Per què?

La pietat popular, els corrents espirituals dins del que s'anomena *New Age*, la tendència a comprendre-ho tot des de la categoria d'*espectacle*, gràcies a la TV o internet, fan més difícil que la participació i la vivència de la celebració litúrgica siguin una realitat palpable en la majoria del Poble de Déu.

Quins són els pilars que sostenen una autèntica espiritualitat litúrgica?

L'espiritualitat litúrgica té el centre en els que s'han denominat *altiora principia* (principis fonamentals). Quan sant Joan XXIII promulgà el seu *motu proprio* sobre la reforma de les rúbriques (indicacions sobre la celebració), deixava per al Concili l'establiment dels principis fonamentals de la reforma litúrgica, on trobem els fonaments de l'espiritualitat litúrgica, en especial en la Constitució *Sacrosanctum concilium*.

Oscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

Francisco pensó en llamarse Juan XXIV

Un hecho significativo es que el papa Wojtyła estableció que la memoria litúrgica de Juan XXIII como santo se celebre el 11 de octubre, fecha de la inauguración del Concilio Vaticano II. Esta decisión se tomó con motivo de la beatificación del papa Roncalli, el 3 de septiembre del año 2000, enmarcada en el Jubileo del año 2000. El mismo día fueron beatificados también el papa Pío IX, el obispo Tomás Regio, el sacerdote Guillermo José Chamínade, fundador de los Marianistas, y el abad dom Columba Marmión.

Es conocida la profunda veneración que el papa Bergoglio tiene por Juan XXIII y su deseo de proclamarlo santo. El cardenal Loris Capovilla ha revelado que Jorge Mario Bergoglio consideró la posibilidad de llamarse Juan XXIV, aunque se decidió finalmente por el nombre de Francisco.

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

HECHOS DE VIDA

¡Ángeles!

Léon Felipe, poeta que padeció y lloró mucho, escribió:

—«A mi amigo, el jorobadito Rubén, que ahora está en su casa eterna y celestial. ¿Quiénes son los ángeles? / ¿Cómo son los ángeles? / Ese jorobadito que vendía lotería / por las calles y los cafés de la ciudad / y ahora está dormido en esa caja blanca, / acostado de perfil, ¿no era un ángel? / ¡Yo sostengo que son ángeles todos los jorobados del mundo! / Y pienso que un día, allá en el cielo, / toparon con una nube negra y dura / y se cayeron a la tierra. / Entonces se les quebraron las alas, / se les apelonaron torpe y grotescamente sobre los hombros / y se quedaron prisioneros en el mundo, / bajo una lluvia bárbara / e inhumana de burlas y de espinas... / Además: ¿Quién no tiene una joroba / y un gran saco de lágrimas?»

—«Jorobar», según María Moliner es igual a «fastidiar, causar un perjuicio, una humillación, un daño; es damnificar, hundir, arruinar... a alguien».

El teólogo Léon-Dufour enseña que el nombre de los ángeles no es un nombre de naturaleza, sino de función: en hebreo *mal'ak* y en griego *angelos* significan *mensajero*.

San Pablo afirma:

—«Dios envía ángeles a favor de los hombres.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

San Francisco de Asís y el Sínodo

Se acercaba el final de su vida y san Francisco dejó su *Testamento*. Uno de los textos que mejor refleja la dimensión espiritual del santo dice: «Y después que el Señor me dio hermanos, nadie me enseñaba qué debería hacer, sino que el Altísimo mismo me reveló que debería vivir según la forma del santo Evangelio.»

Francisco es testimonio santo del vivir como hijo de Dios y hermano de todos los hombres. Manifestar la paternidad amorosa de Dios y construir la fraternidad universal se presenta como vocación franciscana, como vocación cristiana, como invitación para todos los hombres.

Sensibilidad e intrepidez franciscanas, signo y vivencia humildes, situados en el dintel del Sínodo extraordinario sobre la familia. Desde hoy hasta el 19 de octubre se desarrollará el primer Sínodo del papa Francisco: «Los desafíos pastorales de la familia en el contexto de la evangelización». «Es justo —presentaba Federico Lombardi en 2013— que la Iglesia se mueva comunitariamente en la reflexión y en la oración y tome las orientaciones pastorales comunes de los puntos más importantes, como la pastoral de la familia, bajo la guía del Papa y de los obispos.»

Pedimos por los convocados, entre los que se encuentra el cardenal de Barcelona. Es oportuno seguir un camino en comunión con la comunidad eclesial. «El sumo pontífice, en sus encuentros con las familias, estimula siempre a mirar con esperanza el propio futuro, recomendando aquellos estilos de vida a través de los cuales se cuida y se hace crecer el amor en la familia: *pedir permiso, agradecer y pedir perdón*». (Del *Instrumentum laboris*, 2014)

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

6. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Dt 8,7-18 / SI: 1Cr 29, 10.11abc.11d-12a.12bcd / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Bru (Colònia 1035 - Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.

7. □ Dimarts [Ga 1,13-24 / SI 138 / Lc 10,38-42]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571). St. Marc, papa (romà, 336); St. Sergi, mr.

8. ■ Dimecres [Ga 2,1-2.7-14 / SI 116 / Lc 11,1-4]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.

9. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / SI: Lc 1,69-70.71-73.74-75 / Lc 11,5-13]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev., fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prev. dominic, de València, missioner a Amèrica.

10. ■ Divendres [Ga 3,7-14 / SI 110 / Lc 11,15-26]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / SI 104 / Lc 11,27-28]. Sta. Soledat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, Vetlladores dels Malalts (SM, 1851); St. Germà, bisbe i mr.; St. Joan XXIII, papa (1958-1963).

12. ■ † Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 25,6-10a / SI 22 / Fl 4,12-14.19-20 / Mt 22,1-14 (o més breu: Mt 22,1-10)]. Mare de Déu del Remei. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 5,1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construí al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meua vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meua vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja.

La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

▶ Salm responsorial (79)

R. *La vinya del Senyor és el poble d'Israel.*

Un cep vas portar d'Egipte, / per plantar-lo, traguéreu els nadius. / Els seus brots van créixer fins al mar, / els seus plançons, fins al Gran Riu. R.

Com és que heu derrocat la seva tanca, / perquè l'esfulli qualsevol vianant? / Hi entren els senglars a devastar-la / i els animals salvatges hi pasturen. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida / perquè invoquem el vostre nom. / Senyor, Déu de l'univers, renoveu-nos, / feu-nos veure la claror de la vostra mirada / i serem salvats. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 21,33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construí una torre de guàrdia, deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país.

»Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar i a un li van pegar, a un altre el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?»

Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema». Jesús els diu: «¿No heu llegit mai allò que diu l'Esclat: La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen? Per això us dic que el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 5,1-7)

Voy a cantar en nombre de mi amigo un canto de amor a su viña. Mi amigo tenía una viña en fértil collado. La entrecavó, la descantó, y plantó buenas cepas; construyó en medio una atalaya y cavó un lagar. Y esperó que diese uvas, pero dio agrazones. Pues ahora, habitantes de Jerusalén, hombres de Judá, por favor, sed jueces entre mí y mi viña. ¿Qué más cabía hacer por mi viña que yo no lo haya hecho? ¿Por qué, esperando que diera uvas, dio agrazones? Pues ahora os diré a vosotros lo que voy a hacer con mi viña: quitar su valla para que sirva de pasto, derruir su tapia para que la pisoteen. La dejaré arrasada: no la podarán ni la escardarán, crecerán zarzas y cardos; prohibiré a las nubes que lluevan sobre ella.

La viña del Señor de los ejércitos es la casa de Israel; son los hombres de Judá su plantel preferido. Esperó de ellos derecho, y ahí tenéis: asesinatos; es- però justicia, y ahí tenéis: lamentos.

▶ Salmo responsorial (79)

R. *La viña del Señor es la casa de Israel.*

Sacaste una vid de Egipto, / expulsaste a los gentiles, y la trasplantaste. / Extendió sus sarmientos hasta el mar, / y sus brotes hasta el Gran Río. R.

¿Por qué has derribado su cerca / para que la saqueen los viandantes, / la pisoteen los jabalíes / y se la coman las alimañas? R.

Dios de los ejércitos, vuélvete: / mira desde el cielo, fijate, / ven a visitar tu viña, / la cepa que tu diestra plantó, / y que tú hiciste vigorosa. R.

No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. / Señor, Dios de los ejércitos, restáuranos, / que brille tu rostro y nos salve. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 4,6-9)

Hermanos: Nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y súplica con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que sobrepassa todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús. Finalmente, hermanos, todo lo que es verdadero, noble, justo, puro, amable, laudable, todo lo que es virtud o mérito, tenedlo en cuenta. Y lo que aprendisteis, recibisteis, oísteis y visteis en mí, ponédlo por obra. Y el Dios de la paz estará con vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 21,33-43)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los senadores del pueblo: «Escuchad otra paràbola: Había un propietario que plantó una viña, la rodeó con una cerca, cavó en ella un lagar, construyó la casa del guarda, la arrendó a unos labradores y se marchó de viaje. Llegado el tiempo de la vendimia, envió sus criados a los labradores, para percibir los frutos que le correspondían. Pero los labradores, agarrando a los criados, apalearon a uno, mataron a otro, y a otro lo apedrearon. Envío de nuevo otros criados, más que la primera vez, e hicieron con ellos lo mismo. Por último les mandó a su hijo, diciéndose: «Tendrán respeto a mi hijo.» Pero los labradores, al ver al hijo, se dijeron: «Este es el heredero: venid, lo matamos y nos quedamos con su herencia.» Y, agarrándolo, lo empujaron fuera de la viña y lo mataron. Y ahora, cuando vuelva el dueño de la viña, ¿qué hará con aquellos labradores?» Le contestaron: «Hará morir de mala muerte a esos malvados y arrendará la viña a otros labradores, que le entreguen los frutos a sus tiempos.» Y Jesús les dice: «¿No habéis leído nunca en la Escritura: «La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular. Es el Señor quien lo ha hecho, ha sido un milagro patente»? Por eso os digo que se os quitará a vosotros el reino de Dios y se dará a un pueblo que produzca sus frutos.»

Paràbola dels vinyaters homicides. Evangeliari d'Echternach, Museu Nacional de Nüremberg

COMENTARI

Israel i l'Església

Des de la mateuana de la paràbola dels vinyaters homicides. La primera és que Mateu subratlla (més que Marc) que la paràbola vol tenir decididament un sentit al·legòric. La vinya és una referència inequívoca a Israel, l'amo de la vinya és el Déu d'Israel, els enviats són els diferents personatges de l'Antic Testament que demanen compte a Israel del compliment de l'aliança (els jutges, profetes i reis). La referència a Jesús com el fill recull també la força cristològica de Marc. Finalment, la mort del fill després que el treguin de la vinya és una clara referència cristològica, encara que no tingui la punta de

Marc («el fill estimat», cf. Mc 1,11; 9,7; 15,39); però el fet que «el treuen fora de la vinya i el maten» sembla apuntar clarament a la mort de Jesús fora de les portes de Jerusalem. Però hi ha encara un darrer detall que abona aquesta interpretació al·legòrica que està al final del text d'avui, però que no hem llegit: «Els grans sacerdots i els fariseus, havent escoltat aquestes paràboles, van comprendre que es referia a ells» (21,45).

La segona cosa que sobresurt és l'accent que Mateu afegeix mitjançant la resposta que es dona a la pregunta retòrica: «Què farà l'amo de la vinya amb aquells vinyaters?». La resposta és: «Farà morir de mala manera aquells mals homes». Aquesta resposta, que no és a Marc, és també una darrera dada al·le-

gòrica (la destrucció de Jerusalem). Però, endemés, ja apunta a la conclusió de la paràbola que només tenim a Mateu: «El Regne de Déu us serà pres i es donarà a un poble que el farà fructificar» (21,43). Amb aquesta conclusió, Mateu està donant a la paràbola un gir eclesiològic que no tenia a Marc: el poble que rebrà la vinya serà l'Església. Amb aquesta interpretació s'insinua clarament que la vinya ja no és el poble d'Israel, és el Regne de Déu (una formulació no mateuana), i que aquest Regne passa a l'Església. No es diu que el Regne sigui l'Església, sinó que la vinya (el Regne) passa a ser el terreny on l'Església fructifica. L'Església ha de fructificar en bones obres.

Oriol Tuñí, SJ

CRÒNICA

Reunió del Col·legi Diaconal. Aquesta segona reunió des de la creació de la Delegació diocesana per al Diaconat va tenir lloc el passat 19 de desembre. Després de la pregària de vespres, el bisbe Agustí els va parlar del procés de revisió engegat amb motiu del 10è aniversari i va presentar l'actualització del document «Normas básicas para la formación de los diáconos permanentes en las diócesis españolas». El delegat, Mn. Josep Maria Gómez, va presentar la memòria d'activitats de l'any passat i el programa previst per al proper i va comentar detalls interessants de la formació continuada que s'ofereix en format *on line* des de l'ISCREB.

AGENDA

Acció de gràcies per la beatificació d'Álvaro del Portillo. Dissabte 27 de setembre va tenir lloc la cerimònia de beatificació d'Álvaro del Portillo a Valdebebas, Madrid, presidida pel cardenal Angelo Amato. A la nostra diòcesi, el proper 17 d'octubre, a les 20 h, tindrà lloc a la Catedral de Sant Llorenç l'eucaristia d'acció de gràcies amb el bisbe Agustí.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

ESPIRITUALITAT

Recés a la Casa de Betània. 16 de novembre. Predicarà Mn. Josep Casanova. Més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betània, c/ Bonavista, 37 - tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat.

FORMACIÓ

Curs «Art i espiritualitat en la gènesi de l'Europa cristiana». L'Espai Von Balthasar, de la Delegació de Pastoral Universitària de l'Arquebisbat de Barcelona organitza aquest curs a càrrec del professor Jesús Oliver-Bonjoch, de la URL. El curs es farà en tres mòduls trimestrals, i amb possibilitat d'apuntar-se per mòduls independents. El primer mòdul, sobre els «Precedents i inici de l'art cristià» s'impartirà els dimarts del 7 d'octubre al 9 de desembre 2014, de 18.30 a 20 h. 2n mòdul: «L'art de l'Imperi cristià», gener-març 2015. 3r mòdul: «El despertar d'Europa: Dels monestirs a les catedrals», abril-juny 2015. Més informació: secretaria.dpu-niversitaria@gmail.com, t. 933 233 368 o 934 876 363, c/ Villaruel 81, baixos.

CATEDRAL

Sant Rarimi, copatró de Sant Fel·li de Llobregat. El proper diumenge, 12 d'octubre, a les 12 h el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia en honor del copatró de la vila.

Comunicat de nomenaments

Durant el mes de setembre i octubre s'estan efectuant a les respectives parròquies els canvis d'encàrrecs d'alguns preveres que el bisbe Agustí va nomenar amb data de 31 de juliol de 2014.

Nomenaments de rector:

- Mn. Ricard Hernández Taulé, administrador parroquial de les parròquies de Sant Esteve d'Ordal i Sant Pere de Subirats i adscrit amb facultats de vicari a la parròquia de Santa Maria de la Palma de Cervelló, continuant de rector de la parròquia de Sant Esteve de Cervelló.
- Mn. Josep Figueras Jové, rector de la parròquia de Santa Maria de la Palma de Cervelló i adscrit amb facultats de vicari a la parròquia de Sant Esteve de Cervelló.
- Mn. Daniel Palau Valero, rector de la parròquia de Sant Antoni Abat de Corbera de Llobregat, continuant de rector de la parròquia de Santa Maria de la mateixa població.
- Mn. Josep Lluís Aguilar Campdepadrós, rector de les parròquies de Sant Cristòfol de Begues i Sant Martí de Torrelles de Llobregat, i adscrit amb facultats de vicari de la parròquia Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts.
- Mn. Bernat Martorell Morro, rector de les parròquies de Sant Corneli de Collbató, Santa Maria del Bruc i Sant Pau de la Guàrdia del Bruc, continuant de rector de la parròquia de Santa Cecília de Marganell.
- Mn. Francisco García Baca, rector de les parròquies de Sant Pere d'Abrera i Sant Pere de Monistrol.
- Mn. Antoni Fernández García, rector de les parròquies de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat i Santa Coloma de Santa Coloma de Cervelló.
- Mn. Pere Rovira Oliveros, rector de la parròquia del Sagrat Cor de Santa Coloma de Cervelló (Colònia Güell), continuant de rector de la parròquia de Sant Antoni Maria Claret de Sant Boi de Llobregat.
- Mn. Valentí Alonso Roig, rector de les parròquies de Santa Margarida del Penedès de Santa Margarida i el Monjos i Sant Pere Apòstol de Castellet i la Gornal.

Nomenaments de vicari:

- Mn. Joan Alcides Aguilar Somoza, vicari de les parròquies de Sant Joan, Santa Maria de Sales, i Santa Maria Magdalena, de Viladecans.
- Mn. Sandor Benarik, vicari de les parròquies de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú i Santa Maria de la Geltrú de Vilanova i la Geltrú.

Nomenament d'adscrit:

- Mn. Javier Sánchez García, adscrit amb facultats de vicari a la parròquia de Santa Maria de Castelldefels i encarregat de l'església de la Mare de Déu de Montserrat de la mateixa població.

ECO DE LA PALABRA

Discernir para caminar en verdad

Realizamos la tarea de discernir nuestra vida en general y de nuestra Iglesia en particular «para caminar en verdad», como diría santa Teresa de Ávila. El deseo de «caminar en verdad» no es sólo un anhelo de sinceridad, sino también una voluntad de vivir el presente y proyectar el futuro sirviendo humildemente a la Verdad, con mayúsculas.

Por eso estamos dispuestos a evitar todas las vías de falseamiento. Ya hemos señalado la necesidad de evitar actitudes de huida o refugio, que son falsas soluciones con apariencia de verdaderas. En el mismo sentido vemos que nos hemos de arriesgar a discernir porque queremos superar falsas seguridades.

El discernimiento espiritual se parece a esas pruebas de iniciación que se hacen en determinadas culturas, mediante las cuales un adolescente «demuestra» que ya no es un niño y que puede afrontar los retos de una vida adulta. La prueba esencialmente consiste en mostrar que se es capaz de hacer por él mismo lo que haría cuando se hallaba sostenido por la seguridad del apoyo y las normas de las estructuras familiares y sociales en general.

Las normas, sobre todo si son muy precisas y concretas, nos dan una gran seguridad. Basta

con su cumplimiento para tener la tranquilidad de no equivocarse. Las necesitamos. Pero sabemos que no basta el cumplimiento de lo que está mandado.

El mismo Jesús denunció la casuística de los fariseos y maestros de la Ley: la multitud de preceptos que pretendían desarrollar la Ley de Dios en el fondo buscaba asegurar la salvación, como si esta dependiera de la acumulación de méritos, exigible entonces ante Dios. Pero tres grandes objeciones presentaba Jesús: una que la proliferación de preceptos detallistas hiciera olvidar EL mandamiento principal; además, que el cumplimiento fuera meramente externo y, por tanto, falso; finalmente, que se descuidara la gracia, la gratuidad del amor salvador de Dios (cf. Mt 20,1-16; 23,16-18).

Existe otra fuente de seguridad, hoy muy buscada y apreciada. Es la seguridad de pensar, decidir y hacer «lo que todo el mundo hace», «lo que todos piensan», «lo que se dice». Es la seguridad de la mayoría (por algunos calificada de dictadura encubierta), como un lugar donde nada se arriesga, porque lo aceptado por todos protege de la soledad y de tener que dar razón personal de ser distinto. No tener que pensar por uno mismo es un ahorro considerable y propor-

ciona el confort del reconocimiento espontáneo por parte de los demás.

En cambio a Jesús no le interesaba tanto esa opinión pública, cuanto el pensamiento y la conducta de cada uno. Así, la pregunta a sus discípulos sobre su identidad de su persona fue doble: «¿qué piensa la gente?... Pero ¿qué pensáis vosotros?» (Mt 16,13-16). Y frente a los signos de los últimos tiempos, «muchos dirán, correrán, harán... pero vosotros no hagáis caso, confiad...» (cf. Lc 8,19).

—Hoy el refugio farisaico puede adquirir nuevas formas, pero no dejará de ser un falseamiento de la verdadera fe.

—Hoy el valor de «la forma» está en alza, pero llega a ser un refugio confortable frente a la verdad sobre uno mismo y sobre la vida.

—Hoy se busca amar para disfrutar, pero se olvida discernir cómo se puede y se debe amar más y mejor.

Refugio y comodidad son de hecho contrarios al discernimiento. Este se ejercita más «a la intemperie», donde la verdad de uno mismo queda desnuda ante Dios y su voluntad.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Fel·li de Llobregat